

ikke negte, at det forekommer mig at være overmaade afvigende fra, hvad jeg anfer for det Rette. Jeg mener tværtimod, at Folkethinget paa det meft Beftemte ftylber Hensynet til fin egen Værdighed ikke at foretage et faadant Skridt fom det, hvorpaa Forflaget nu gaar ud. Det er Noget, fom det forekommer mig, at Thinget ftylber ikke blot Hensynet til fin konftitutionelle Stilling — det førft og fremmeft — men ogsaa Hensynet til Statsfafsens Ræv, fom det jo fkal varetage. Jeg figer, at det ftylber det førft og fremmeft Hensynet til fin konftitutionelle Stilling; thi hvorledes man end dreier og vender denne Sag, er og bliver dog Forholdet det, at Forflaget gaar ud paa, at man vil have en Udtalelse af dette Thing om, at en Retsafgjørelfe er i den Grad urigtig (Suel og Steenstrup: Nei, aldeles ikke!), at den lovgivende Myndighed fkulde ftylde til at tilkjende dem, der have tabt deres Sag, en Erftatning. Der er ganffe viift foregaaet for Forandring i den Maade, hvorpaa denne Sag er tagen nu og tidligere. Saalænge den var i Hænderne paa Andragernes Sagfører for Underretten, blev navnlig Angrebet rettet paa Høifteretsdommen, og man gjorde ifær gjældende, at den affagte Høifteretsdom af 1875 var faa aldeles urigtig, hvilede paa et faadant Ubejendtfkab med flevigft Ret, at man virkelig maatte gribe ind der og tilkjende den tabende Part Erftatning. Nu, efter at Sagen er gaaet over i Hænderne paa Andragernes Sagfører for Overretten, ftiller man fig paa en nogen anden Maade, paa den Maade, at man figer, at Høifteretsdommen er rigtig, nu figer man, at Høifteretsdommen er fulddommen rigtig der er ikke det Allerringefte iveien med den. (Suel: Enhver Høifteretsdom er rigtig!). Det ærede Medlem figer, at enhver Høifteretsdom er rigtig. Det er en Sætning, fom jeg i en vis Forftand kan underfkrive, men i en vis Forftand derimod ikke. Det er klart, at en Høifteretsdom ligesaa lidt fom nogetfomhelst andet menneffeligt Arbeide kan være fritagen for Kritik, at den maa kunne gjøres til Gjenftand for Kritik, og det maa ftaa til Enhver, der vil, at gjøre Forsøg paa at vife, at den er urigtig. Den kan ikke være fritagen for videnskabelig Kritik. Vidensfaben kjenber i faa Henseende ikke til Autoriteter. Men det er ganffe viift, at en Høifteretsdom fkal tages fom rigtig i den sociale Orden, at den fkal betragtes fom en endelig Afgjørelfe, og at mindft af Alle en anden konftitutionel Autoritet, der har en anden Magtffære, kan erklære den for urigtig. Altfaa jeg finder det overmaade rigtigt, at man har gjort denne Bending, at man er falden fra at fige, at Høifteretsdommen var urigtig, men jeg kan ikke forftaa rettere, end at man nu har vendt fin hele Kraft mod den ulykkelige Skifteforvalter i 1825. Det, man figer nu, er dette, at denne Skifteforretning var i den Grad urigtig (Modfi-

gelfe) — anderledes kan jeg ikke forftaa det; ellers veed jeg ikke, hvor der er noget Hødepunkt — at der er Opfordring for Folkethinget til at erklære den for urigtig og til at give Erftatning i denne Anledning. Jeg fer nu ikke, at det bliver meget bedre derved. Forholdet er og bliver jo dog det samme; man opfordrer den lovgivende Myndighed til at fremkomme med en Udtalelse om, at en fra en judiciel Autoritets Side ftedfunden Behandling og foretagen Forretning er i den Grad urigtig — det fkal den lovgivende Autoritet ftjønne — at den i den Anledning vilde give en Erftatning. (Modfigelfe af Suel). En Skifteforretning er ogsaa en judiciel Forretning; jeg tror ikke, at det ærede Medlem kan være i nogen Tvivl om, hvorhen man appellerer en Skifteforretning, og af hvilken Karakter den er. Jeg fkal nu ikke opholde mig ved, at det, fom det ærede Medlem har anført til Begrundelse af fin Paastand, at det ved denne Skifteforretning fkulde være tilgaaet paa en faa aldeles urigtig Maade, er i høiefte Grad blevet fvaækket ved Alt, hvad der foreligger og navnlig ved de Dplysninger, der ere fremkomne faavel i Høifteretsdommen fom forleben fra det ærede Medlem fra Fredericia (Smith). Dette vil jeg ikke indlade mig paa nærmere at begrunde og eftervife, thi jeg mener, at jeg derved vilde komme ind paa en aldeles forkert Vej, den samme forkerte Vej, fom den ærede Forslagsftiller opfordrer Thinget til at komme ind paa, den nemlig at indlade fig paa at tilveiebringe her et juridift Disputatorium, fom han selv kaldte det, eller et juridift Kollegium, der gav fig til at beftemme, hvorledes et privat Retsforhold fkal afgjøres. Jeg indlader mig alftaa flet ikke paa at underføge, hvorvidt det ærede Medlems Paastand er fvaækket eller ikke. Jeg fkal heller ikke dvæle ved, at det ærede Medlem procederer fulftændig imod fig selv, thi i det Dieblit han indrømmer — og det er det, han gaar ud fra, — at Høifteretsdommen er og fkal erkjendes for at være rigtig, kan han heller ikke lade være at indrømme, at Skifteforretningen er rigtig, om hvilken Høifteretsdommen med tydelige Ord har erkjendt, at den maatte forftaaes fom gaaende ud paa at tillægge Konen en Gienomsret, hvorhos Høifteretsdommen har erklæret, at noget Saadant maatte faa meget mere antages at være den rette Forftaaelfe af Skifteforretningen, fom det netop vilde være ftemmende med den dagjældende Lovgivning. Alftaa det ærede Medlem procederer nu imod fig selv. Men jeg vil alftaa lade det ligge og fige, at, selv om det var Alftammen faaledes, selv om det forholdt fig faa, at Sagen stod faa klart for det ærede Medlem, at han kunde gjøre det klart for os Andre, at der var begaaet Feil, selv om han kunde f. G. i et Skrift paa videnskabelig Maade bevife, at der paa dette Skifte i 1825 var begaaet en Overtrædelfe af de dagjældende flevigfte Love, vilde det endda være en fulftændig uberettiget